

danne Grundlaget for Ernæringen, skal jeg ikke gøre Indvending imod, at den Pris, her er foreslaaet, bliver gældende. I øvrigt gjorde Ministeren i sin Fremstættelsestale opmærksom paa, at naar man her kun ønskede at fastsætte Prisen for Vinterhalvaaret, var det, fordi der kunde blive Tale om en Forhøjelse for Sommerens Vedkommende.

Men ved Siden af det Spørgsmaal, om man er villig til at yde disse 20 Mill. Kr. til en Nedsættelse af Brødprisen til Fordel for alle, melder sig imidlertid ogsaa det Spørgsmaal: Kommer nu ogsaa disse Statsmidler Forbrugerne til gode? og ser man paa Skattelisterne, synes jeg, de tyder paa, at dette ikke hidtil har været Tilfældet. Jeg staar her med en Fortegnelse over 35 københavnske Bagermestre og 15 Konditorer. Det fremgaar deraf, at disse 35 Bagermestre fra 1913 til 1918 har forøget deres Indtægter fra 155 757 Kr. til 581 694 Kr. eller med 273 pCt., og heraf har 10 Bagere forøget deres Indtægt med 397 pCt. De 15 Konditorer har forøget deres Indtægt fra 50 919 Kr. til 257 787 Kr. eller med 406 pCt., og 6 af dem har forøget deres Indtægt med 666 pCt. Ude i Provinserne finder man flere Eksempler paa, at Bagere har solgt deres Forretning for at købe anden og større Ejendom. Ja, det er endogsaa oplyst for mig, at en Bager ude i Provinsen fandt, at hans Fortjeneste var saa stor, at han i Grunden ikke kunde være bekendt at indkassere den, og saa overdrog han hele sin Forretning til en Andelsforening. Af disse Tilfælde er der nu ikke mange. Naar Forholdet er dette, og det gælder utvivlsomt ikke blot Bagerne, men sikkert ogsaa Møllerne, og i Særdeleshed Grynfabrikanterne, og noget lignende kan vel ogsaa siges at gælde den Godtgørelse, der gives til Statslagre, saa bliver man virkelig noget skeptisk, naar man staar overfor det sikre, at Staten kommer af med de mange Penge, medens det mindre sikre er, om de kommer det forbrugende Publikum til gode, som Hensigten var. Dette skal ikke i og for sig være en Anke mod den eller dem, der har godkendt disse Avancer. Naar en offentlig Institution skal godkende, legalisere en Avance, vil den dyreste Produktion, den dyreste Fabrikation som Regel blive den normgivende. Derfor maa man ved disse prisregulerende Foranstaltninger ikke overse, at de i mange Tilfælde kan blive en autoriseret Beskyttelse af de paa-gældende forretningsdrivende mere end en Beskyttelse af Publikum.

§ 2 omhandler Befolkningens Forsyning med Sukker. Jeg kan give den her foreslaaede Ordning min Tilslutning; men jeg maa dog gøre opmærksom paa det i og for sig lidet tiltalende i, at Husholdningerne til Sommer, naar Forbruget bliver større, vil faa en Forhøjelse af 10 Øre, medens til samme Tid Industrien faar en Nedsættelse paa 20 Øre; det er det, man har tænkt sig i Forslaget for at opnaa den Balance, som danner Grundlaget. Den nugældende Ordning kan ikke siges at have virket særlig tilfredsstillende. Jeg tænker her ikke blot paa den Mangel paa Sukker, der for Tiden er og i nogen Tid har været rundt omkring i Landet, men ogsaa paa den Ekstraktion, der blev uddelt, idet der blev stillet et vist Kvantum til Raadighed, men det viste sig, at paa den Vis kom man ikke af med det, man havde ønsket, og man maatte derfor gaa til det, jeg havde ønsket fra først af, og som den overordentlige Kommission havde tænkt sig, nemlig at give fri Adgang til at købe. Da man omsider gav det, var det for sent, og derfor kom Foranstaltningen ikke til at gøre den Nytte, den egentlig burde og kunde have gjort.

§ 3 omhandler Mælkeforsyningen. Mit Parti kan billige, at der sikres Børnene Mælk i den kommende Vinter. Men da Ministeren fastslog i sin Forelæggelsestale, at der ingen Fare er for Mælkemangel i den kommende Tid, og tillige understregede, at Foranstaltningen egentlig kun vilde være paakrævet i visse større Byer, forekommer det mig, at denne Bestemmelse egentlig ikke hører hjemme paa dette Lovforslag, men snarere maa være en kommunal Sag, og jeg skal derfor henstille, at denne Bestemmelse kommer paa Dyrtidsloven i Stedet for paa denne Lov.

§ 4 omhandler Flæskeordningen, og det maa jo indrømmes, at det her drejer sig om et meget betydeligt Beløb, nemlig et Beløb, der er omtrent lige saa stort som det, der foreslaas anvendt til Nedsættelse af Brødprisen. Af de Grunde, jeg allerede har nævnt, mener jeg, man maa stille sig meget betænkelig overfor at beslægtede et saadant Beløb til en Nedsættelse til Fordel for alle paa dette Omraade. Man kan vel i en nær Fremtid vente indført billigt argentinsk Oksekød, og dette vil formentlig gøre Foranstaltningen mindre paakrævet. Disse Foranstaltninger, som der muligt kan være Brug for overfor mindre velstillede, forekommer mig, som sagt, at burde træffes gennem Dyrtidsloven. Man staar ogsaa her noget